Ďalší účastník konania: Slovenský futbalový zväz

Prejudiciálne otázky

1. Je možné taký postup vnútroštátneho orgánu, kedy ekonomickú a finančnú situáciu uchádzača vo verejnom obstarávaní na zákazku s predpokladanou hodnotou 3 milióny € na základe ním predloženého čestného prehlásenia a bankovej informácie, že účastník môže čerpať z osobitného bankového úveru bez účelovej viazanosti až do limitného rámca presahujúceho hodnotu zákazky, vyhodnotil ako nepreukázanie súťažnej podmienky o ekonomickej a finančnej situácii uchádzača, vykladať ako súladný s cieľom článku 47, najmä jeho odseku 1 písm. aj a odseku 4 smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2004/18/ES ([1]) z 31. marca 2004 o koordinácii postupov zadávania verejných zákaziek na práce, verejných zákaziek na dodávku tovaru a verejných zákaziek na služby?

2. Je možné situáciu na trhu s bankovými službami členského štátu, kedy banka vo svojom záväznom úverovom prísľube podmieňuje poskytnutie finančných prostriedkov splnením podmienok poskytnutia úveru uvedených v úverovej zmluve, ktoré v čase konania verejného obstarávania nie sú bližšie špecifikované, označiť v zmysle článku 47 ods. 5 citovanej smernice č. 2004/18/ES za opodstatnené dôvody, ktoré neumožňujú uchádzačovi poskytnúť dokumenty požadované verejným obstarávateľom, t. j. že za tejto situácie môže preukázať svoju ekonomickú a finančnú situáciu čestným prehlásením o existencii svojho postačujúceho úverového vzťahu s bankou?

3. Je možné situáciu pri súdnom prieskume rozhodnutia vnútroštátneho orgánu verejného obstarávania o vylúčení neúspešného uchádzača, kedy už jednotlivé zákazky boli úspešným uchádzačom takmer zrealizované, vyhodnotiť ako objektívnu prekážku, ktorá neumožňuje vnútroštátnemu súdu naplniť obsah ustanovenia článku 47 ods. 1 a 2 Charty základných práv Európskej únie v spojení s článkom 1 ods. 1 a článkom 2 ods. 3, 6, 7 a 8 smernice Rady 89/665/EHS ([2]) z 21. decembra 1989 o koordinácií zákonov, iných právnych predpisov a správnych opatrení týkajúcich sa uplatňovania postupov preskúmavania v rámci verejného obstarávania tovarov a prác?

([1]) Ú. v. EÚ L 134, s. 114; Mim. vyd. 06/007, s. 132.
([2]) Ú. v. ES L 395, s. 33; Mim. vyd. 06/001, s. 246.

Odvolanie podané 11. februára 2016: Hewlett Packard Development Company LP proti rozsudku Všeobecného súdu (šiesta komora) z 3. decembra 2015 vo veci T-628/14, Hewlett Packard Development Company/EUIPO

(Vec C-77/16 P)

(2016/C 270/27)

Jazyk konania: angličtina

Účastníci konania

Odvolateľka: Hewlett Packard Development Company LP (v zastúpení: T. Raab, Rechtsanwalt, H. Lauf, Rechtsanwalt)

Ďalší účastník konania: Úrad Európskej únie pre duševné vlastníctvo (EUIPO)

Uznesením z 26. mája 2016 Súdny dvor (desiata komora) rozhodol, že odvolanie je neprípustné.

Návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Østre Landsret (Dánsko) 25. februára 2016 – N Luxembourg 1/Skatteministeriet

(Vec C-115/16)

(2016/C 270/28)

Jazyk konania: dánčina

Vnútroštátny súd, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania

Østre Landsret

Účastníci konania pred vnútroštátnym súdom

Žalobkyňa: N Luxembourg 1

Žalovaný: Skatteministeriet

Prejudiciálne otázky

1. Má sa článok 1 ods. 1 smernice 2003/49/ES ([1]) v spojení s článkom 1 ods. 4 smernice vykladať v tom zmysle, že ak spoločnosť sídliaca v členskom štáte, na ktorú sa vzťahuje článok 3 smernice, za takých okolností, akými sú okolnosti prejednávanej veci, prijme úrok od dcérskej spoločnosti v inom členskom štáte, je „vlastníkom požitkov“ v podobe tohto úroku na účely smernice?

   1.1. Má sa pojem „vlastník požitkov“ v článku 1 ods. 1 smernice 2003/49/ES v spojení s článkom 1 ods. 4 tejto smernice vykladať v súlade so zodpovedajúcim pojmom v článku 11 modelovej daňovej zmluvy OECD z roku 1977?

   1.2. Má sa tento pojem v prípade kladnej odpovede na otázku 1.1 vykladať len z hľadiska komentára k článku 11 modelovej daňovej zmluvy z roku 1977 (bod 8), alebo možno do výkladu zahrnúť následné komentáre vrátane doplnení z roku 2003 týkajúcich sa „účelových spoločností“ (bod 8.1, teraz bod 10.1) a doplnení z roku 2014 týkajúcich sa „zmluvných alebo zákonom stanovených povinností“ (bod 10.2)?

   1.3. Pokiaľ možno do výkladu zahrnúť komentár z roku 2003, je to, aby sa spoločnosť nepovažovala za „vlastníka požitkov“ na účely smernice 2003/49/ES, podmienené skutočným presmerovaním finančných prostriedkov osobám, ktoré sa v štáte, v ktorom sídli platiteľ úrokov, považujú za „vlastníkov požitkov“ v podobe predmetných úrokov, a pokiaľ áno, je ďalšou podmienkou to, že k skutočnému prevodu dôjde v okamihu blízkom výplate úrokov a/alebo sa uskutoční ako výplata úrokov?

      1.3.1. Aký význam má v tejto súvislosti skutočnosť, že na úver sa použije vlastný kapitál, že predmetný úrok je zahrnutý do istiny (tzv. roll-up), že príjemca úrokov následne uskutoční prevod materskej spoločnosti sídliacej v tom istom štáte v rámci skupiny s cieľom upraviť výnosy na daňové účely podľa pravidiel platných v dotknutom štáte, že predmetné úroky sú následne konvertované na vlastné imanie spoločnosti, ktorá je príjemcom úveru, že príjemca úrokov má zmluvnú alebo zákonom stanovenú povinnosť previesť úroky na inú osobu a že väčšina osôb, ktoré sa v štáte, kde sídli platiteľ úrokov, považujú za „vlastníkov požitkov“ v podobe úrokov, sídli v iných členských štátoch alebo v iných štátoch, s ktorými má Dánsko podpísaný dohovor o zamedzení dvojitého zdanenia, takže podľa dánskej právnej úpravy zdaňovania by neexistoval základ na vykonanie zrážky dane pri zdroji, keby boli tieto osoby poskytovateľmi úveru, a teda by boli priamymi príjemcami úrokov?

   1.4. Aký význam má na posúdenie otázky, či sa má príjemca úrokov považovať za „vlastníka požitkov“ na účely smernice, skutočnosť, ak vnútroštátny súd po posúdení skutkových okolností veci konštatuje, že príjemca – bez zmluvnej alebo zákonom stanovenej povinnosti previesť prijaté úroky na inú osobu – nemal „plné“ právo „používať a požívať“ úroky v zmysle komentára z roku 2014 k modelovej daňovej zmluve z roku 1977?

2. Môže sa členský štát odvolávať na článok 5 ods. 1 smernice o uplatňovaní vnútroštátnych ustanovení na zabránenie podvodom alebo zneužívaniu alebo na článok 5 ods. 2 smernice len za predpokladu, že dotknutý členský štát prijal osobitné vnútroštátne ustanovenie, ktorým sa vykonáva článok 5 smernice, alebo že vnútroštátne právo obsahuje všeobecné ustanovenia či zásady týkajúce sa podvodov, zneužívania a daňových únikov, ktoré sa dajú vykladať v súlade s článkom 5?

2.1. Možno v prípade kladnej odpovede na otázku 2 považovať § 2 ods. 2 písm. d) zákona o dani z príjmov právnických osôb, ktorý stanovuje, že obmedzená daňová povinnosť pri úrokových príjmoch sa nevzťahuje na „úroky oslobodené od dane… podľa smernice 2003/49/ES o spoločnom systéme zdaňovania uplatňovanom na výplaty úrokov a licenčných poplatkov medzi združenými spoločnosťami rôznych členských štátov“, za osobitné vnútroštátne ustanovenie v zmysle článku 5 smernice?

3. Je ustanovenie dohovoru o zamedzení dvojitého zdanenia uzatvoreného medzi dvoma členskými štátmi a vypracovaného v súlade s modelovou daňovou zmluvou OECD, podľa ktorého je zdaňovanie úrokov podmienené tým, či sa príjemca úrokov považuje za vlastníka požitkov v podobe úrokov, dojednaným ustanovením na zabránenie zneužívaniu, na ktoré sa vzťahuje článok 5 smernice?

4. Ide o zneužívanie atď. v zmysle smernice 2003/49/ES, pokiaľ sú v členskom štáte, kde sídli platiteľ úrokov, úroky daňovo odpočítateľné a v členskom štáte, kde sídli príjemca úrokov, sa úroky nezdaňujú?

5. Má členský štát, ktorý nechce uznať, že spoločnosť v inom členskom štáte je vlastníkom požitkov v podobe úrokov, a tvrdí, že spoločnosť v inom členskom štáte je tzv. umelou účelovou spoločnosťou, podľa smernice 2003/49/ES alebo článku 10 ES povinnosť uviesť, koho tento členský štát v takom prípade považuje za vlastníka požitkov?

6. Ak sa spoločnosť sídliaca v členskom štáte (materská spoločnosť) v skutočnosti nepovažuje za oslobodenú od zrážkovej dane podľa smernice 2003/49/ES, pokiaľ ide o úroky prijaté od spoločnosti sídliacej v inom členskom štáte (dcérska spoločnosť), a materská spoločnosť v poslednom uvedenom členskom štáte sa v tomto členskom štáte považuje za osobu s obmedzenou daňovou povinnosťou v súvislosti s týmito úrokmi, bráni článok 43 ES v spojení s článkom 48 ES právnej úprave, na základe ktorej posledný uvedený členský štát požaduje od spoločnosti zodpovednej za vykonanie zrážky dane pri zdroji (dcérska spoločnosť), aby v prípade oneskorenej úhrady splatnej zrážkovej dane zaplatila úrok z omeškania s vyššou úrokovou sadzbou, než je sadzba úroku z omeškania, ktorú členský štát uplatňuje pri daňových dlhoch právnických osôb (vrátane úrokových príjmov) vymáhaných od spoločností sídliacich v tom istom členskom štáte?

7. Ak sa spoločnosť sídliaca v členskom štáte (materská spoločnosť) v skutočnosti nepovažuje za oslobodenú od zrážkovej dane podľa smernice 2003/49/ES, pokiaľ ide o úroky prijaté od spoločnosti sídliacej v inom členskom štáte (dcérska spoločnosť), a materská spoločnosť v poslednom uvedenom členskom štáte sa v tomto členskom štáte považuje za zdaniteľnú osobu s obmedzenou daňovou povinnosťou v súvislosti s týmito úrokmi, bráni článok 43 ES v spojení s článkom 48 ES (subsidiárne s článkom 56 ES) samostatne alebo ako celok právnej úprave, na základe ktorej:

a) posledný uvedený členský štát požaduje od platiteľa úrokov, aby vykonal zrážku dane z úrokov pri zdroji, a považuje túto osobu za zodpovednú voči orgánom za nevykonanie zrážky dane pri zdroji, pričom ak príjemca úrokov sídli v poslednom uvedenom členskom štáte, nemá takú povinnosť vykonať zrážku dane pri zdroji?

b) materská spoločnosť v poslednom uvedenom členskom štáte by v prvých dvoch zdaňovacích obdobiach nemala povinnosť platiť preddavky na daň z príjmov právnických osôb, ale musela by začať platiť daň z príjmov právnických osôb až omnoho neskôr, než je splatnosť zrážkovej dane?

Vnútroštátny súd žiada Súdny dvor EÚ, aby zahrnul odpoveď na otázku 6 do svojej odpovede na otázku 7.

([1]) Smernica Rady 2003/49/ES z 3. júna 2003 o spoločnom systéme zdaňovania uplatňovanom na výplaty úrokov a licenčných poplatkov medzi združenými spoločnosťami rôznych členských štátov (Ú. v. EÚ L 157, 2003, s. 49; Mim. vyd. 09/001, s. 380).